

ПОТАЙНА БЕСЕДА

Отдавна ходжата бѣше изпѣлъ своята вечерна молитва отъ минарето на близката джамия. Слънцето бѣше залѣзло. Звезди обсипали тъмносиния небесенъ сводъ. Срѣдъ тѣхъ царствено грѣеше пълненъ месецъ и разливаше разтопено злато върху нашата широка, китна градина. Подъ едритѣ клони на голѣмия орѣхъ бѣше постлана голѣма рогозка. На нея седѣхме азъ, тате, мама, баба и тета Мара. Ние бѣхме притулени между гжстаци отъ съседски и турски очи, далече отъ пжтната ограда. Митко бѣше заспалъ въ кжщи. Тати и другитѣ мълчеха и нѣщо чакаха. Нѣкакво любопитство подпираше клепачитѣ ми, държеше ме буденъ. Азъ се бѣхъ понесълъ въ златна кочия далече къмъ незнакомъ миръ. Невиждани изгледи и волни простори ме привличаха. Отъ време на време приятенъ вѣтрецъ полюляваше широкитѣ орѣхови клони надъ насъ и лунни зари се провираха и падаха като златни люлки. Тѣ се клатѣха и разказваха на душата ми нѣкаква вълшебна приказка.

Съседенъ вратникъ леко се отвори и притвори. Злакове и хрусталаци зашумолѣха, зашептѣха. Стжпки едва се счуха и чичо Стоименъ — по-младъ татинъ братъ — снаженъ като Крали Марко, изплува изъ тжмнината, яви се предъ насъ.

- Добъръ вечеръ, — тихо отрони той.
 - Добъръ вечеръ, — отговориха му нашитѣ.
 - Сами ли сте още? — промълви той.
 - Да! — отвърна тати.
- Чичо Стоименъ приседна.

Той бѣше жененъ. Имаше едно детенце, мжжка рожба. То още не можеше да ходи. Само пристжпяше. Нашитѣ казваха, че скоро ще му правятъ престжпулникъ. Като си помислѣхъ това, сладостъ се разлѣеше въ устата ми. Това дете